

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פרשת פיקודי-החודש
תשפ"ה
גליון 255:

א לעבטיגער שפֿת

הקמת המשכן לתמיד

פניני פרשה

"אלה פקודי המשכן" (ל"ח כא)
"אלה" בגימטריא "ל"ט" (עם האותיות) רמז ל – ל"ט מלאכות שהיו במשכן.

"משכן העדות" (ל"ב, ה')
בדברי רש"י: **"עדות לישראל"**, ואפ"ל בהקדם ע"פ המובא **בתיקוני זוהר**, **'תיקונא דגופא כתיקונא דמשכנא'**. ובל"ק"ה (רבי א): **'כי המשכן וכליו היו כלולים מכל המדרגות שבכל ישראל, שכלולים בקומת אדם כידוע... והמשכן היה בבחינת קומת אדם, כמ"ש בזוה"ק: ציורא דמשכנא כציורא דאדם'**.

וזהו **"עדות"** - **במשכן האדם-שאיברי האדם מעדים עדות על האדם לעתיד לבא**. כמובא **(ולקוט שמעוני בשלח ז):** "שמא יאמר האדם מי מעיד בי, אבני ביתו של אדם מעידין בו, שנאמר (חבקוק ב, יא) **"כי אבן מקיר תזעק"**. רב שילא אומר, שני מלאכים המלוין לאדם מעידים בו, שנאמר **"כי מלאכיו יצוה לך"** וגו'. רבי חייא אמר נשמתו של אדם מעידה בו, שנאמר **(מיכה ז, ה) "משכבת חיקך שמר פתחי פד"**. **והכמים אומרים אבריו של אדם מעידין בו**, שנאמר **(ישעיה יג, י) "אתם עדי נאם ה'".** וזהו **במשכן האדם – עדותו שלו עצמו**.

"אלה פקודי המשכן... אשר פקד על פי משה" (ל"ח כא)
הכתוב מדייק – שכל הזבח והכסף והנחושת שנאספו ע"י בני ישראל בפקודי המשכן, **היה ע"י משה** – **"אשר פקד על פי משה"** – שהצדיק יכול להגביה ולהרים כספם של ישראל. וכמובא **בליקוטי מוהר"ן** (תורה נו ועוד ע"כ).
ועיוין **ביאורה לפרש"ל**, שהברכה הייתה שרויה בכאן אף בדבר המדוד והשקול והספור, **מחמת שיצא המניין על יד משה**.

"אלה פקודי המשכן" (ל"ח כא)
"פקודי" לשון **"גאולה"**, דבניית המשכן והשראת השכינה בו **הייתה גאולה כללית ופרטית**, דהא עיקר הגלות הוא כשאין נמצאים עם הש"ת, והמשכן זה השראת השכינה.
ועיוין **ב'קדושת לוי'** (על פסוק זה) דהמשכן רומז על **"המתקת הדינים"** מישראל, דזהו גם ענין גאולה.

"ובצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה... ואתו אהליאב בן אחיסמך דן" (ל"ח כב)
בניית המשכן שרומז על בניין המשכן הכללי והפרטי של כל אחד מישראל, הוא מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, מעבודת בצלאל שהוא משבט יהודה – המלכות שבעם ישראל, ויחד עמו אהליאב משבט דן – השבט האחרון שהיה מאסף לכל המחנות.
ומכאן נלמד חיזוק שדייקא שבת דן שם אשר עזרו **בצלאל**, שגם אלו בסוף – **נחשלים**, יש להם חלק בבניין המשכן.

"זהב התנופה" (לה כד)
"תנופה" מלשון **התרוממות**, ובתרגומו **'ארמונות'** – שזהו עבודת המשכן הכללי והפרטי, להגביה ולרוממם את הגשמיות והחומריות – להגביה את הזהב.

"בקע לגולגלת" (לח כ"ו)
"בקע" – אותיות – **"קבע"**, קביעות עתים לתורה – **"לגולגלתא"** – **למוחין** – **לראש**. דקאי על עסק התורה שמוסיף חכמה ודעת. ואפשר להוסיף **'בקע לגולגלת'** גימטריא **תרי"ג** ועוד מספר הוי"ה – לימוד תורה לשמה. ועוד מספר אות ל' הרומז **ללימוד**.

"וייה מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש" (לח כז)
בדברי **'בעל הטורים'**, שכנגדם תיקנו **מאה ברכות בכל יום**. ואפ"ל

באלוקי ישראל, כי כפרו בעיקר ולכן מוטב עליהם להיות ככל הגויים בית ישראל, ולעשות ככל העולה על רוחם, כי הם אבדו את הייחודיות שלהם ואת מעלתם.
וכדי להוציא מחשבה זו מלבם, ציווה ה' לעשות לו משכן העדות וזו הוכחה גדולה שאכן ה' שורה בקרבנו, ואע"פ שמרדנו בו, ה' לא יטוש עמו ונחלתו, והוא נמצא בתוכנו, ככתוב (שמות כ"ה ח): **"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"**, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם – בתוך כל אחד ואחד.
וזהו אמרו (תהלים ס"ח י"ט): **"יואף סוררים לשכן י"ה אלוקים"**, דהיינו גם כשסרו מדרך הטובה, ככתוב (שמות ל"ב ח): **"סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה"**, בכל זאת ה' שוכן בקרבם ולא עזבם.
דבר זה מטיל עלינו משימה ואחריות גדולה להתנהג בדרך ישרה, אחרי שאנו יודעים שה' שוכן בקרבנו, ככתוב (ויקרא ט"ז ט"ז): **"השוכן אתם בתוך טומאותם"**, ואם כן מן הראוי לשפר ולהטיב את מעשנו, להיות שלמים בקיום התורה והמצוות, ולהכין את עצמנו להיות כלים ראויים להשראת השכינה.

סגנון ארץ עם ישראל
וכך הם דבריו במדרש (תנחומא פקודי): ולמה המשכן שקול כנגד שמים וארץ (כפי שהמדרש מוכיח שם), אלא מה שמים וארץ הם עדים על ישראל, דכתיב: העדותי בכס היום את השמים ואת הארץ (דברים ל"ט). אף משכן עדות לישראל, שנאמר אלה פקודי המשכן משכן העדות. לכך נאמר ה' אהבתי מעון ביתך מקום משכן כבודך.

ועוד שם בדבריו: משכן העדת – עדות לכל האומות שנתרצה הקב"ה על מעשה העגל. כיצד, כשעשו אותו מעשה, עמד משה ולימד עליהם סגוריא, עד שנתרצה להם הקדוש ברוך הוא. אמר משה: ריבונו של עולם ומי מודיע לאומות שנתרצית, אמר לו לך אמור להם: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כ"ה ח). לכך כתיב משכן העדות. שהמשכן מעיד שהשכינה שורה בישראל.

כן בכל זמן ומצב, בכל עת ובכל מקום – מעיד לנו המשכן שהשכינה שורה עם עם ישראל.

להמשיך קדושת המשכן גם אחר החורבן
ונסיים בדברי מוהר"ן (חול המועד ד יב) בגודל מעלת המשכן והמקדש גם כהיום: **"על-כן חמל עלינו השם יתברך והקדים לנו רפואה למכה, וציווה לישראל לבנות את המשכן שיש בו כל הקדושות של הבית המקדש, ובהו הפליא חסדו עמו. שלמד למשה להמשיך תיקון נפלא כזה שיהיה כוח להמשיך קדושת הבית המקדש גם בהולכם במדבר שם מקום נחש ושרף ועקרב וכו'.** ובהו המשיך תיקון לדורות שאפילו כשיחורב הבית המקדש בעונותינו יהיה לנו כוח להמשיך קדושת הבית המקדש על-ידי בתי כנסיות ובתי מדרשות שאנו בונים בימי החורבן, שהם בחינת מקדש מעט, כמו שכתוב, כי הפיצוטים בגוים וכו' ואהי להם למקדש מעט וכו'. כי עיקר הכוח להמשיך קדושת הבית המקדש על הבתי כנסיות ובתי מדרשות שאנו בונים בחוץ לארץ בימי החורבן הוא על-ידי קדושת המשכן שהמשיך משה תיקון כזה להמשיך כל קדושת הבית המקדש במדבר, על-ידי זה יש לנו כוח גם עתה להמשיך קדושת הבית המקדש אחר החורבן על-ידי הבתי כנסיות ובתי מדרשות.

ועל-כן יתיך בשעת הקמת המשכן רמז על החורבן, כמו שכתוב, **אלה פקודי המשכן-משכן**. שדרשו רבותינו ז"ל, משכן בבנינו, משכן בחרבנו. כי עיקר הקמת המשכן היה שבביל זה כדי שיהיה כוח לישראל להמשיך קדושת המשכן שהוא קדושת הבית המקדש גם אחר החורבן. נתחבר לקדושת המשכן והמקדש לגצא, ונזכה שאורו יזרח עלינו בכל זמן ועת.

השבוע בפרשה אנו למדים על בנין המשכן, וכבר מובא בגודל מעלתו. ובדברי רש"י על תיבות **"המשכן משכן"** – שני פעמים רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עוונותיהם של ישראל.

ובדברי מוהר"ן (ליקוטי הלכות ברכת השחר ה מה) **"המשכן נעשה בקדושה כזאת שאפילו בחורבנו יגן על ישראל, בבחינת (שמות לח) אלה פקודי המשכן-משכן, משכן בבנינו ומשכן בחורבניה, בבחינת (במדבר כד), מה טוב אהלך יעקב משכנותיך ישראל, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה אפילו כשהם חרבים מגנים על ישראל. ובשביל זה הקימו את המשכן בכל פעם ופקרוהו בעצמן ונסעו עמו ממקום למקום במדבר חושך ואפילה מקום להורות לדורות שאפילו כשהמשכן יהיה נפרק וחורב יגן עליהם, ואם יקשרו רצונם תמיד בקדושת המשכן ובית המקדש וכליו, והכל בכוח הצדיקי אמת..."**

אז הייתי נהנה
תמיד תמיד מאיר לנו אור המשכן אורו הפנימי של השי"ת גם כשנראה שהמשכן חרב.

היה זה אחד מתלמידי הרה"ק רבי נתן מברסלב בשם רבי שואל מטעפליק שהיה ידוע לעובד ה' גדול בעבודת צחות לילה ועוד, כמו כן היה למדן גדול ותלמיד חכם מופלג, וכשהיה יושב בבית הכנסת החרורים ששהו שם היו שוטחים לפניו את קישויותיהם בלימוד, והיה משיב להם שלאחר שעה יענה להם תשובה, בינתיים היה נכנס לחלק השני של בית המדרש (שהיה עזרת נשים בשבתות) והתפלל לפני השי"ת: **"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"** עד שנתגלה והאיר לו הפירוש.

כשפגשו פעם רבי נתן, אמר לו: **"שואל, עדיין אין לי הנאה ממך, אם הייתי רואה שאתה נופל, ונתחזקת ונשארת על עמך, אז הייתי נהנה"**. כי העיקר זה ההתחזקות בכל מקום גם כשהמשכן חרב.

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם

בענין זה של המשכן שמעיד שה' בקרבנו תמיד נכתב ע"כ בספר 'זה השולחן' הבנוי על מדרשי חז"ל ואמרות הצדיקים, והא לנו לשונו: משכן העדות, עדות לישראל שכינתו להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם (רש"י).

ידוע שמכל החטאים שחטאו ישראל במדבר, הרי חטא העגל היה החמור מכולם וישראל לא היו ראויים לאותו מעשה, הן מצד מקומו, הן מצד עצמו והן מצד זמנו. מצד עצמו שהחליפו את הקב"ה, בתבנית שור אוכל עשב וזו חרפה גדולה להם. מצד מקומו – שעשו את העגל בהר סיני, במקום שניתנה התורה לעם ישראל וראו את המעמד הנפלא, ראו את הקולות ואת הפלידים ככתוב (דברים ה ב): **"איש שמע קול אלקים חיים מדבר מתוך האש וכו"**, וכן כתוב (דברים ה כ"ב): **"כי מי כל שער אש שמע"**, זאת ועוד רואים בהר, מראה אש כבוד ה' ככתוב (שמות כ"ד י"ז): **ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר לעיני בני ישראל"**, ולמטה עושים את העגל.

והן מצד זמנו שלא עבר הרבה זמן ממתן תורה ועדיין קול ה' מתדהד באזונינו: **"ילא תעשה לך פסל"**, והם עושים עגל ומחולות, ועל זה תמה דוד המלך באמרו (תהלים ק"ו): **"ועשו עגל בחורב וישתחו למסכה וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב"** – ועל זה השבו אומות העולם שכביכול בורא העולם לא יוסיף להביטם אחר שירדו לשאול תחניות, וזוהי כוונתם של היונים באומרם להם (ירושלמי חגיגה ב ב): **"כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל"**. דהיינו אחרי שהשתחו לעגל שהוא השור, הרי אין להם יותר חלק

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו

"ויברך אותם משה" (שמות ל"ט מ"ג)

יברכנו אלוקים!

היה זה פעמים רבות, וביותר בערוב ימיו של החסיד הנודע רבי שמואל שפירא זצ"ל, עת שביקש ברכה הימנו, היה מברכס בענותותו בברכת: "יברכנו אלוקים" ממזמור: "למנצח בנגינות" שבתהלים. כשהללו היו מתפעלים מהברכה המקוצרת, וביקש שירחיב את ברכתו, היה מוסיף מהמשך המזמור: "יאיר פניו אתנו סלה".

אך לא פעם המברכים לא הסתפקו בכך, וביקשו ברכה מפורטת יותר, ברכה גדולה וארוכה. התבטא רבי שמואל באמרו: האם "יברכנו אלוקים" שה' מברך אותנו, ו"יאיר פניו אתנו סלה", שהקב"ה יאיר לנו פנים אינה ברכה מספקת?!

"באחד לחודש" (מ"ז)

התפילין שהמגיד מטרוביץ לבשם רק ב'ראש חודש'

רבינו הקדוש נענה פעם ואמר, כי מכיר ויודע הוא הוא שמצוי סופר אחד גדול ונעלה הכותב תפילין ומזוזות בקדושה יתירה. רצוי מאוד כי אנשיו יזכו לפרשנות הקדושות של התפילין כתובות בידי אותו סופר.

מי הוא סופר זה – לא חפץ רבינו לגלות, ונימק את דבריו, כי כאשר דברי השבח מפי רבינו יגיע לאזניו יפול חלילה לגאוה, והדבר זיך לו מאוד.

המגיד מטרוביץ – מגדולי תלמידי רבינו, בשמעו את הדבר, נכנס אל רבינו לשאול יותר פרטים על אותו סופר חשוב. רבינו גילה למגיד, כי אותו סופר מתגורר בעיירה קרובה לעיר ברבניץ, עיר מלאה סופרים, ממנה היו שולחים ומפצלים הסחורה הקדושה לרחבי העולם.

בעיירה זו מתגורר כאמור הסופר החשוב, וטובה גדולה תהיה בעבורו ברכשו פרשיות אצלו. לא חשב המגיד רבות, ונסע לאותה עיירה, לחפש את הסופר החשוב.

הגיע המגיד לעיירה, ונתקבל בכבוד ובחיבה על ידי תושביה. המגיד החל מיד להתעניין אצל תושבים על אודות הסופר החשוב הגר בתוכם. אך מה השתומם בשמעו מפי התושבים כי סופר זה איש פשוט הוא מאוד, ובעיירה זו מצויים סופרים העולים עליו לאין שיעור.

לא קיבל המגיד את דעת התושבים על אודות הסופר, דברי רבינו – קדושים היו אצלו, וידע היטב כי מה שחזה רבינו בעיניו הקדושות לא יודעים הם, ולכן ביקש שיורו לו את הדרך לבית הסופר הנזכר. בהיכנס המגיד לבית הסופר, התגלתה לפניו הדלות במערומיה, בית ישן וחרב, רהיטי הבית המעטים שבורים ותוצים, והעוני זועק מכל פינה ופינה. הסופר עצמו בעל הבית, עמד בפנים מופנות אל הקיר ולא השיגח כלל בנכנסים.

המגיד ניגש אליו, ברכו שלום ובקשו לכתוב בעבורו פרשיות.

הסופר מלאו וכדי להיפטר מן ההצעה ביקש עבור המלאכה סכום גדול וכדי ריגוש שלם. המגיד לא נרתע מן הסכום הנדרש. על אחר שלף את הסכום ומסרו לסופר.

ראה הסופר כך, וביקש מהמגיד לראות לטול הפרשיות כעבור שלושה ימים. בזמן הנקוב, בא המגיד לבית הסופר ומצאו כבאשונה – עומד לפניו מופנות לקיר. הסופר לא הביט כלל במגיד ומסר לו את פרשיותיו. כאשר שב המגיד אל רבינו עם הפרשיות בידי, שמח רבינו כמוצא שלל רב. הוא החזיק את הפרשיות בחביבות רבה ולא פסק מלשבחן. שמחה רבה שמח על אשר זכה לתלמידו החשוב לרכוש לו את הפרשיות החשובות האלה.

רבינו ציווה על המגיד להעטר בתפילין אלו רק ב"ראש חודש" מפני חשיבותן הרבה.

"בבאם אל אהל מועד ובקרבתם אל המזבח ירחצו" (שמות מ"ב)

המקווה במירון – בחצר הציון

איש חסיד היה רבי אברהם יעקב גולדרייך, חבריו חסידי ברסלב שאוו להם מקום עבודתם בציון הרשבי"מ במירון, גם הוא שהה שם הרבה, פרוש מהבלי העולם, בעבודת קונו ויוצרו.

פרשה בפני עצמה היא התמסרותו של ר' אברהם יעקב לשכלול והידור המקווה בחצר הרשבי"מ במירון. השקיע בכך שעות רבות, הוצאות כספיות ונסיעות אין ספור.

בספר "מירון" מתוארת בהרחבה מסכת ההרפתקאות שעברו עליו בשיפוץ המקווה, כשהזמין דוד נחושת מיוחד אצל אומן ירושלמי, לחמם על ידו את מי המקווה הקרים, כשהוא טורח להרחיב אותו באש ובגחלים, ואשר באחד המקרים שרפו חלק מפאותיו וזקנו. אף אוצר מיוחד הקים, על מנת להכשיר את המקווה במי גשמים, ולצורך כך הביא מבני ברק את ר' זעליג שפירא הישיש, שהיה מומחה גדול למקוואות.

שנים ארוכות עמל ר' אברהם יעקב סביב המקווה, עד אשר בזכותו זכו העולים מירונה למקווה מהודר, נקי ומחומם.

המשך פניני פרשה

"מאת ככר" בגימטריא "מאה ברכות" (עם האותיות).

והקשר של האדנים למאה ברכות, אפשר לומר דהא עליהם - עמד המשכן - שכינתו של ה' ויברך ב"ה, ועל ידי המאה ברכות אנו קיימים ועומדים, וכדברי בעל "הקנה" ("ד"ה ענין יראה המקום) "כי על ידי הברכות הללו אנו קיימים וחיים בגלות", ענין עמידה וקיום, כתפקידם של האדנים.

"וצפה ראשיהם וחשק אותם" (לח כח)

אפ"ל, "וחשק" לשון - חשק ורצון, ובתרגומו: "וכבש יתהון" - שבכוה הרצון אפשר לכבש ולזכות לכלל הדברים הטובים, כמובא מגודל מעלתו וכוח הרצונות הטובים.

"בגדי שרד לשרת בקודש" (לט א)

אפ"ל בהקדם ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (קכז) שהבגדים בעצמם תובעים את האדם אם נזהר בשמירתו לכבודו כראוי ולהחזיקו בנקיות.

וזהו "שרד" אותיות "דרש" - שהבגדים תובעים ודורשים לכבודם כראוי, וזאת בכדי: "לשרת בקודש" - לעשות בהם עבודתו ית'. ואפשר להוסיף, בדברי רבינו (שם) שהבגדים הם בסוד "חשמ"ל", דהר"ת של "ב'גדי שירד לשרת בקודש ויעשו את' בגדי ה'קדש אשר ל'אשרן", גימטריא "חשמ"ל" (עם הכולל).

"את המנורה הטהורה" (לט ז)

יש לדייק שכתוב "הטהורה" רק במנורה ולא בשאר הכלים, ע"פ המובא בליקוטי"מ (תורה כא) שעל האדם ל'קדש' את שבעת הנרות שבמנורתו, שהן פיו, שני חוטמי האף, שני עיניו, שני אזניו. וזהו בכאן - במנורה ענין טהרה וקדושה.

"את מסך הפתח למשכן" (מ כח)

"מסך" גימטריא "מאה ועשרים" רמו על שני חיי האדם, שהם כמו מחיצה ל'משכן - לשכינה', להעלים את אורה, ובי'ליקוטי מוהר"ן (קל"ג): "כמו מטבע קטנה אם תחזיק אותה נגד עיניך, ימנע מלראות הר גדול, אף על פי שההר גדול אלפים פעמים כמה המטבע הקטנה. אך מחמת שהמטבע עומדת נגד עיניו, על כן חוצצת בפני ראית העינים, עד שאינו רואה הדבר הגדול ממנו כמה פעמים. כן כשמגיע ובה אל העולם הזה, נשאר שקוע שם בהבלי עולם, ונדמה לו שאין טוב מזה. והעולם הזה הקטן והמעט, מונע אותו מלראות אור גדול ומופלג של התורה, שהוא גדול כמה אלפים עמים כנגדו".

אך לעומת זאת "מסך" זה הוא גם - "הפתח למשכן", שדייקא עם העולם הזה - אפשר להיכנס למשכן, שהוא הפרוודור. וכעין מה שמובא בליקוטי"מ (קט"ו) עה"פ "ומשה יגש אל הערפל" - שדייקא בתוך הערפל נמצא אלוקותו יתברך.

"וישם את הכיור בין אהל מועד ובין המזבח" (מ ל)

אפשר לומר בדרך צחות, ע"פ שיחתו של רבינו (שיחות הר"ן רפז): מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צריך כי אם: "להתפלל וללמוד ולהתפלל... דאוונען און לערנען און דאוונען". וזהו: "כיור" המים חיים הרומזים על "התורה" - "אין מים אלא תורה". והוא מונח בין "אהל מועד" - דשם 'העבודה' רמו על "תפילה", ובין "המזבח" ד"תפילה" במקום "קרבנות". שהתורה מוקפת בתפילה: להתפלל וללמוד ולהתפלל.

"ויכס הענן את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן" (מ לד)

דייקא כשהענן כיסה את אהל מועד, או אז "וכבוד ה' מלא את המשכן", ע"ד הכתוב (משלי כ"ה): "כבוד אלוקים הסתר דבר".

וכן נוכל ללמוד חיזוק שדווקא בהסתרה - שם נמצא השי"ת, וכמובא.

"לעני כל בית ישראל בכל מסעיהם" (מ לח)

בדברי רש"י: 'מקום חנייתם אף הוא קרוי מסע', כי גם מה שבני ישראל חונים ואוגרים כוח - זה עבוד 'מסעם', שיהיה להם כוח להתעלות.

כן אפ"ל, שיהודי אינו נח - תמיד הוא בבחינת נוסע. גם אם זה נראה 'מקום חנייתם'.

"בכל מסעיהם" (מ לח)

ונסמך לכך מה שצווקים: "חזק חזק ונתחזק", כי לעת הנסיעה צריכים חיזוק מיוחד, וכידוע שיחתו של מוהר"ת שהוא יכול לתת דין וחשבון גם על יום הנסיעה.

זוית ראיה <<

גם אם לא הכל
חולך חלק, ישר
ומסודר,
נדע שהכשלא
בסדר יכול גם הוא
להתהפך לכסדר!
יש ענין שנתהפך
הכל לטובה"
(מוהר"ן מברסלב)

מן הספור מהא ישיבו התקדים | לא שופתים להודות

ילדים יקרים! ברוך השם אנו זוכים להתפלל כל יום שלש תפלות לפני מלך המלכים. אם נשים לב בתפלות שאנו מתפללים, נראה ששלוש ברכות הראשונות והאחרונות הם שבח והודאה, וגם משפחים את השם יתברך ומוזים לו על חסדי המרבים. איננו מתחילים מיד לבקש על מה שחסר לנו - אלא אנו מקדימים את ההודאה לפני כן. נתאר לעצמנו, שיש לנו חבר שנותן לנו דברים טובים, ואנו רק נבקש ונבקש ממנו - מבלי להגיד לו "תודה", מבלי להודות לו, האם הוא יספיק להמשיך לתת לנו? יוצא לו החשק לתת לנו. ובנדאי כשאנו מבקשים את השם, שישמח הוא רחום ונתן לנו מתנת חנם - אצל אסור לנו לשבח להודות לו על הטוב. זה עושה פמו פלי לקבלת השפע והברכה מלמעלה. וכך אומר רבנו נחמן מברסלב: בעת שמתחיל האדם להתבודד לפני יתברך, ולבקש ממנו על צרכיו, יתן לפני זה תודה על כל חסדיו שפעם עמו, ואחר כך יתחיל לבקש על צרכיו, כי פשמתחיל להתבודד ומבקש רק על צרכיו וחסרונותיו, אומר לו כבניכח השם יתברך: "וכי איך לך פלים על מה להודות לי?".

נראה בתודה לה' על כל הברכים הטובים, ובקדו לשפע לנו בעזרת השם הרבה טובות וחסדים.